

pro tě musíme jíti přeč.“
Svatý Prokop požehnav sě,
445 posvátné rúcho vzvlek na sě,
bičik malý sobě učině
i jide tam do jěskyně
v svojí rukú nesa svaté
a řka: „Vy siemě proklaté,
450 vy jste hadového roda,
jěščerčieho k tomu ploda, |
Boží mocí kazuji vem,
abyste šli ottudto ven;
některde na púšči jděte
455 a nikomému neškoďte!“
Tdy črtie velikým prchem,
proraziece skálu vrchem,
před svatým Prokopem běžiece,
své smutky sobě praviece:
460 „Hoře na naše seděnie,
jižť našeho bydla nenie!“
Sebrachu sě všěchna říšě
i milobuzská tovařišie,
pojemše sě všěcka obec,
465 jidú v horu, jiež dějí Lobec.
Prokop svatý po tom boji
viec tu osta u pokoji.
Hospodine, buď ti chvála,
diebelská moc neostála!
470 Posedte málo mlčiece,
uslyšíte divón mnoho viece.
Lidí otvšad přemnožstvie,
z vesnic | okolo, z súsědstvie,
k němu sě utěkováchu,
475 zdravie ot něho přijímáchu.
Svatý Prokop velmi míle
všěckerny k sobě přichýle,
každého milostivým činem

13b

14a

52

a svého mistra příkladem,
480 nechtě, by ot něho který div
byl zjěven, donidž jest živ;
že toho Buoh nemiluje,
ktož sě před lidmi velbuje.
To i jiné stojě mluvieše
485 a před ním množstvie lida bieše.
V ten čas také slepá žena
bieše předeň přivedena.
Ta světa viděti nemožieše,
však svatého otcě prosieše
490 řkúc: „Tys sluha Boha živého,
dopomoz mi zraku mého.“
Tak na kolenú klečieci,
přěžalostivě | plačieci,
řkúci: „Smiluj sě nade mnú,
495 otcě svatý, nynie nad temnú!“
Svatý Prokop smilova sě nad ní,
nad tú jistú temnú paní,
křížem svatým znamenajě
a takáž slova jmenujě,
500 ješto je sám Syn Boží pěl,
kdyžto jest onomu slepci zděl
řka: „Pomoz, Bože, zraku mému,
jakos pomohl onemu slepému!“
A jakž to brzo povědě,
505 tak žena očima vzhledě,
a viec do svého skončenie
jměla zdravie i viděnie.
Zbaviž nás, Bože, slepoty,
dopřějě nám své lepoty!
510 Sta sě pohřiechu těch časów,
kněz Oldřich umřě, vložíchu jej v rov,
a ne tak kláštera ješče | bieše dočinil,
jakž svatému Prokopu slíbil.

14b

15a

53

15^b

515 A ješče to miesto chudé bylo
 a opatstvie potvrzeno nebylo.
 Proto svatý Prokop i bratřie jeho,
 chváléc tvorcě nebeského,
 někdy po klášteru se pochováchu
 a někdy po púšči přebýváchu.
 520 Ale slyš, co se potom sta.
 Kněz Břecislav, jeho syn, vsta
 číš na stolec svého otcě,
 i by knězem českým v tom rocě.
 Ten Boha velmi milováše
 525 a svého otcě skutkóv následováše.
 Když jemu co pověděchu,
 ješto ot jeho otcě věděchu,
 to převelmi rád slyšieše
 a pro jeho duši míle plnieše.
 530 A když to dobře uzřě|chu,
 o svatém Prokopu jemu pověděchu
 řkúc: „Kněže, rač to věděti,
 čso chci tobě o něm pověděti.
 Bylť jest najprvo pústenníkem,
 535 potom byl tvého otcě zpovědníkem;
 a jest ti muž svatých činóv
 a činít přemnoho divóv.
 Mnohoť jest tvój otec jemu sliboval,
 až jemu i klášter dělal,
 540 pohřiechu zatiem se rozstonal
 a pro smrt jeho nedokonal.“
 Rád tomu kněz Břecislav bieše,
 což o svatém Prokopě slyšieše.
 V div se mnozí vzradovachu,
 545 nejlepší se v hromadu sebrachu,
 s nimiž se počě kněz tázati,
 chtě svého otcě zádušie skonati,
 řka jim: | „Páni, radte mně k tomu,
 abych pomohl svatého Prokopa domu!

16^a

54

16^b

550 Rád bych učinil tu sňatek,
 neb jest mého otcě počátek.“
 V hromadu se páni sebrachu,
 tu radu knězi Břecislavovi dachu:
 „Dokonaj svého otcě zádušie,
 555 toť tobě najlépe slušie.“
 Kněz to velmi rád učini,
 svého otcě žádost splni.
 Dojěv svatého Prokopa rúče,
 a u modlitvu se jemu porúčě,
 560 zpoviedav se, počě jej otcem zváti
 a řka: „Otcě svatý, rač mě znáti!
 Sbožie i svobodstvie vám dávaji,
 opatstvie vám potvrzují,
 tobě jím býti kazují.“
 565 Svatý Prokop, mezi všemi stojě
 a vládanie toho se bojě, |
 počě knězě pro Buoh prositi,
 aby jeho ráčil zbaviti,
 řka: „Vidíte mě nedóstojného,
 570 pro Buoh volte mezi sobú jiného!
 Nedóstojen sem břemene toho,
 volte seho nebo onoho.“
 To i jiné s nimi mluvieše,
 opatem nikakž býti nechtieše.
 575 Ale vešken sňatek i sudie
 i všelící dobří lidie
 prosbu k němu učinichu,
 a jedva na něm obdržěchu,
 že nad tiem svatým manstýřem
 580 zvolichu jej čsným pastýřem.
 Břecislav, ten kněz český,
 a Severus, biskup moravský,
 hospodářem jeho potvrdichu,
 k tomu opatem světichu,
 585 v jehožto viec svatém těle

55

Duch svatý přebýval cěle.
 A kehdyž v ópatství stojě,
 Hospodi|na sě ve všem bojě,
 velmi pokorně nesl kázanie
 590 i svatého Benedikta ustavenie.
 Bieše plný všie milosti,
 beze všie protivné zlosti;
 sbožie dobrě opravováše,
 bratří i čeled způsobováše.
 595 Ščedr hostem byl i pustenníkóm
 i všem Božím služebníkóm,
 tiem sbožím slúžil tak hotově
 leč sirotkóm, leč chuděj vdově.
 Za jeho tu svatých časów
 600 neby ijedněch nedostatków;
 nebo jej všichni milováchu,
 ktož koli s ním přebýváchu.
 Nebo skrzě své dobré skutky,
 poviedajě jim otpustky,
 605 činil jako lékař múdrý,
 dávajě všem příklad dobrý.
 Mnohé lidi hřiechów zbavujě, |
 posielal dušě do rájě.
 Cuzieho nic nechtěl žíti,
 610 práv ústavně do své smrti.
 Klášterského nic neužíváše,
 jedno což svýma rukama vyděláše,
 tiem sě krmil i odieval
 a chudým ščedřě udielal.
 615 A ješče ne všeť jest tuto psáno,
 což jest dobrým lidem známo.
 A všichni, ktož toto slyšíte,
 proč takeže nečiníte?
 Poslúchajte, hostákové,
 620 k tomu všichni lejchěřěvé,
 kteří po světu blúdíte

a na lidech k tomu lúdíte,
 ješto rádi bēřete cuzie,
 chovajte sě dušě ztracenie,
 625 otkadž nenie vykúpenie,
 jedno tam věčné bydlenie.
 Náhle toho ostanúce,
 svatého Prokopa příklad přijmúce, |
 poprosite otcě svatého,
 630 aby vy zbavil ohně věčného;
 bychomy, hřiechów zbudúce
 a svých sě vin pokajúce,
 viac všeho zlého ostali,
 potom Bohu sě dostali.
 635 Také to do něho bieše,
 jakož tamo o něm čte sě,
 že sě lidské chvály kryjieše
 a též svéj bratří radiěše,
 640 těm, ješto biechu v tu dobu,
 i také kteříž potom budú,
 aby sě náboženstvím nevelbili
 ani sě před lidmi chlúbili.
 Učinite velmi šlechetně,
 aby bylo držáno ústavně,
 645 aby mšě pořád zpievali,
 když by lidie u mšě bývali,
 anebo na každý svátek
 bývá zde veliký sňatek.
 Tu mši po primě zpievají,
 650 ten obyčěj ješče i dnes jmají, |
 pro chudinu, ješto sě ráno schodí
 a své náboženstvie plodí.
 A té mšě poslúchajíce,
 Bohu sě poručijíce,
 655 i jde každý do svého domu,
 i kamž líbo bylo komu.
 Sta sě pak na jedny hody,

tu se jednomu bratru přihodi,
že tu svatú mši slúžieše,
660 vysokým hlasem notieše.
Chlubieše se tiem pohriechu,
až mnozí o něm mluviechu:
„Tak jest krásně zpíeval mši dnes
jako jeden anděl z nebes!“
665 Když to svatý Prokop uslyšě,
že se ten bratr hlasem chlubieše,
svatému otcí protivno bieše,
že tak učinil, jakž jemu neslušieše.
Sezva svú bratří v hromadu,
19^a 670 učini o tom | dobrou radu
a řka: „Bratříe, toho bratra sudmy,
že se hlasem chlubil před lidmi.“
Kázav jemu před bratří státi
i počě mu z toho láti:
675 „Ó bratře milý, proč tak činíš,
že svú duši velmi črníš?
Až mi jest žěl velmi toho,
že sebe nelituješ mnoho;
ba za nevieš, že pro vinu takú
680 potratíš věčnú otplatu?
Náhle poznaj se i svú vinu
a chovaj se potom toho činu!“
Však aby potom jměl bázn,
dachu jemu osličí kázn.
685 Potom tomu i také jiným
dal příklad všem bratróm svým,
zapovědě, aby toho nečinili,
by se kde náboženstvím chlubili,
řka: „Milá bratříe, vám jest to známo, |
19^b 690 jakož tam ve čtení psáno,
súkromie ote všech lidí;
a ten, jenž srdce lidské vidí,
kdy uslyší co sličného,

přijme hotově každého.
695 Proto, moji milí synové,
chovajte se přeludy diábové,
a když co nábožně prosíte,
vězte to, ež jistě obdržíte.“

Již svatého Prokopa divy rostiechu
700 a na vše strany rozneseny biechu:
mnoho slepých prohlédáše,
chromých bez čísla uzdravováše;
běsy ot lidí othonieval,
Boží mocí belhavým choditi kázal;
705 mnozí němí jsú mluvili,
k tomu hluší jsú slyšeli,
kteříž koli byli nemocni,
také mnozí malomocní;
bez čísla uzdraveno jich mnoho,
710 až nemož počísti toho.
Však znamenajte: je|den nemocný,
po všem tělu malomocný,
přijide k otcí svatému,
poručí se mocně jemu.
715 Svatý Prokop přijem pracného,
do téhodne chova jeho;
po tém dni počě otpuščenje bráti
a chtě do svého krajě vstáti.
Svatý otec, na chudé laskavý,
720 vida, že člověk na těle nezdravý,
počě jeho litovati,
že jemu nej má co dáti.
Již bieše pro Buoh všecko rozdal,
neb jmu Buoh byl smrt zvěstoval;
725 i bieše se všeho zbavil,
než jedině rúcho na sobě ostavil.
Vecě: „Milý synu, mněť jest s tohoto světa
sníti,

730 nebuď lén do třetího dne zde býti;
 až mě do rovu doprovodie,
 tutoť mú sukni | tobě dadie.“
 Jakož se potom je stalo,
 to uslyšíte, až ješče počtu málo.
 Již ot narozenie Syna Božieho
 po tisúci po padesát léta čtvrtého
 735 takého byl šlechetenstvie,
 že jemu Buoh zjěvil proročstvie:
 svú smrt před dvěma dnoma věděl,
 tu svýma přieteloma pověděl,
 Vitošovi, sestřenci svému,
 740 a Jimramovi, bratřici druhému.
 Těma k sobě přijíti kázal
 a pořád jima vše ukázal
 a řka: „Synové moji milí,
 vy jste se mnú ot mladosti byli;
 745 choval sem vás ot počátka
 jako slepicě svá kuřátka.
 ‚Třetí den,‘ andělské poslánie,
 to slovo Božie zvěstovánie
 vecě mněf: ‚jest s tohoto světa snítí!‘
 750 Věztez, co se vám stane po méj smrti,
 to vám pořád vše zjěvuji
 a Bohu vás poručiji;
 nebo mnozí na vás kročie,
 že vy ottadto vysočie.
 755 A takto se potom stane:
 jiné kniežě po Břęcislavovi vstane,
 tomu bude jméno Sbyhněv,
 ten ukáže nad vámi svój hněv.
 Uposlúchajě lestných lidí,
 760 ottavadto vás vypudí,
 i dá pak to miesto Němcóm,
 otkads jiným cuzozemcóm;
 a vy, nejmajíc kde býti,

musíte do jiné země jíti.
 765 Tam přěbudete šest rokóv,
 až Buoh umení těch sokóv,
 ješto budú na vy sočiti
 nebo kterou | křivdu činiti.
 Proto, moji synové milí,
 770 tak jakož ste se mnú byli,
 v sboží v hromadě bydléce
 a mezi sobú se nezléce,
 přěbývajíce tam míle,
 ažť i mine ta zlá chvíle,
 775 ot Boha se nerozpačijíce,
 ale ve všem se jemu porúčějíce,
 i v žalosti i ve smutciech,
 také ve všech dobrých skutciech.
 A stane-li se co vám zlého,
 780 poprosite Boha samého.
 Tož vám pravi i jiněj bratřii,
 že vás Buoh ve všem opatřii,
 i také vás skóro utěší,
 že vámi zasě pospieší;
 785 vašě nepřátely zatratí
 a vy se vši čstí navrátí.
 Buoh to učiní svú mocí
 a s mú nedóstojnú pojmocí.
 A kehdyž těch šest let mine,
 790 kněz Sbyhněv nemilostivý zhyne,
 a potom bude kněz Vratislav,
 ten bude na Buožie sluhy laskav.
 Ten se k tomu klášteru obrátí
 a vás se vši čstí navrátí;
 795 a taký pokoj Buoh vám učiní,
 viac budete jmieti i po vás jiní.“
 A když jima to vše povědě,
 již na smrtněj posteli sedě,
 kakž kolivěk mdle dycháše,

800 proti diáblu dva dni bojováše,
 prosě za všě své milé syny,
 aby Bóh spustil jich viny,
 i za jiné, ktož budú jeho sluhy,
 aby byli zbaveni túhy,
 805 v kteréj koli núzi jsúce,
 k němu nábožně volajíce. |
 Budú tebe, Bože, prositi,
 rač jě v jich prosbě uslyšěti.
 To sě dějieše po kumpletě,
 810 pozva sobě jiné bratřie,
 potvrdě jich v dobréj vierě,
 aby stáli vždy v téj mieřě.
 Dav jim milé požehnánie
 i vzě ot nich otpušćenie;
 815 uzřěv svatého anděla,
 pusti duši z svatého těla.
 Bratřie žalostně plakáchu
 a tak mezi sobú voláchu:
 „Komu nás, otče svatý, ostavíš,
 820 komu-li nás po sobě poručíš?
 Toť smy po tobě osiřěli nebožátka,
 auvech, jako po slepici kuřátka.
 Přěbývali smy s ním milostivě,
 již ostanemy po tobě žalostivě.
 825 Avech nám otcě takého!
 Ba, kde dobudemy sobě | jiného?“
 To i jiné mezi sobú mluviechu
 a velikú žalost jmějiechu.
 Ot narozenie Syna Božieho
 830 po tisúci let po pětidcát pátého
 sšel svatý Prokop s tohoto světa,
 jenž byl české země osvěta;
 z nepokojného sboru
 jide do věčného dvoru.

835 K jeho pohřebi pozvachu českého
 biskupa, Severa pražského.
 Ten dostojně, jakž jest bylo,
 schova v zemi svatě tělo.
 A v ty časy onomu pracnému
 840 sukni dachu malomocnému.
 Ten jim děkováše, poklek
 a onu sukni na sě vzvlek.
 I vezřě ten na své tělo,
 ande jako sniežek bielo.
 845 To sú všickerni vi|děli,
 ktož sú koli při tom byli,
 že ten člověk by uzdraven
 a všie své nemoci zbaven.
 A v túže hodinu sta sě,
 850 ten svatě tělo viděti žádáše;
 proto srdečně vzdychajě,
 prosieše přěmilostivě:
 „Ó svatý Prokope, pomoz mi,
 ať tě uzři dřiev, nežli budeš v zemi!“
 855 A jakž to rychle povědě,
 tak oběma očima vzhledě.
 Dotavad by jemu viděnie dáno,
 doňavadž tělo svatě nepochováno.
 Proto nedána sta jemu zraky delšie,
 860 nebo člověk taký bieše,
 žebráním sě obchodieše,
 neb dělati neumieše.
 A k tomu v tom svatém domě
 v ty časy bieše rozkošná vóně;
 865 kte|říž kolivěk nemocní
 neb kteří při tom byli pracní,
 všichni biechu uzdraveni
 a všie nemoci zbaveni.
 Takoť sě jest všechno stalo,
 870 jeho bytie dokonalo.

Buď Buoh v tom ve všem pochválen,
jenž kraluje věky věkóm, amen!

Také toho neomlčím,
což se do jeho vzrůstu domním:
875 Byl jest člověk urozením vysokým,
u plecí i v těle stavem širokým,
v hnáty byl velmi silný,
ve vše tělo ovšem plný.
Hlavu dosti velikú jměl,
880 a tváří ovšem bieše biel;
čelo jměl dosti veliké,
brádka bieše črna také.
Vlasy črné střednie | jmějieše
a vezřenie jasného bieše.
885 Promluvenie jměl milostivé
a srdce k každému nelstivé.
Rúcha nemnoho jmějieše,
jedno sukni a kápi nosieše,
škaplěř jmějieše pro dielo,
890 toť jest rúcho bylo,
a na nohách nohavicě,
a k tomu lehké čřevícě.
Ač bych pravil o posteli,
o téj jste dřieve slyšeli.
895 Již to všechno opúščějí,
svatému se Prokopu porúčějí.

Čtemy, co se jest pak dálo,
co se po jho smrti stalo.

Bratřie po svatém Prokopě ostavše
900 a svého milého otcě v zemi schovavše,
sšedše se všichni v hromadu,
vžechu mezi sobú radu.
Volichu opatem kněžě Vitošě.
Ten bieše přítel | své dušě;
905 to bieše člověk beze všie zlosti,

muž múdrý, plný milosti.

To byl sestřěnc Prokopa svatého,
života velmi šlechtného;
ale ot toho se vzdalováše,
910 nechtě opatem býti, otmluvováše.
Bratřie jeho nezbavichu,
biskupa pražského poprosichu,
aby ho potvrdil v ópatství
a přisvětil k dóstojenství.
915 Biskup by velmi rád tomu,
světiv, posla jej do svatého domu.
By z něho opat k Bohu umný
a k hospodárstvu rozumný;
vzrůstu člověk šlechtného,
920 nepřietel přiebytku světského.
Následováše svého ujcě činóv,
činil také mnoho divóv;
ovšem bieše člověk duchovný,
v pokrmě na divy skrovný.
925 Za jeho také ho|spodárstvie
bylo ve všem prospěšenstvie,
když přebýváše v ópatství dóstojně,
čině s svú bratří velmi pokorně.
Ale slyš, co se potom učini!
930 Svatého Prokopa proročstvie se splni.
Umřě kněz Břecislav milostivý,
by knězem Zbyhněv nelaskavý.
Ten toho kláštera nemilováše,
nebo mnohých sokóv poslúcháše.
935 Ti jemu nevěrně sočiechu
a takto knězi mluviechu:
„Kněže! jsúť zde kacís Slověné,
jmajít kakos písmo jiné,
činiet poročstvie přemnoho.
940 Kněže, nepřěpúščěj jim toho!
Slúžiet slovenským hlaholem,

250

240

254

64

stojiece p̄řed Božím stolem.
 Věz, ež kacieřskyť sě obchodie,
 žeť zde takú službu plodie.“
 945 To i jiné na kněžě Vitošě mluviechu
 a na všě bratři, ješto s ním biechu;
 tak jě velmi opsovachu,
 až jě ottud i vyhnachu.
 Vitoš opat s bratři sě shlučě,
 950 svatému sě Prokopu poručě,
 i jide do uherského krajě
 a velikú žalost jmajě.
 Tehdy to miesto dachu jiným, Němcóm,
 otkuds kakýms cuzozemciem.
 955 Ti Němci latinníci biechu
 a rádi tu přěbývati chtiechu.
 Ó nevěrná diebelská lsti
 i lidská mrzká závisti!
 Ó vy nevěrní sokové,
 960 vy jste diáblovi poslové!
 Nynie vám diábel za ucho šepce,
 potom vy oheň peklný slepce!
 Ktož Božím sluhám přěkážie,
 skoro s tohoto světa scházie,
 965 jakož sě těm sokóm stalo,
 ješto jsú přěbyli na světě málo. |
 Těm svatý Prokop nepřějieše,
 proto takto jim mluvieše.
 Když prvú noc na jitřni vstachu
 970 a do kostela sě brachu,
 svatý Prokop u dříví stáše,
 těm Němciem porokováše:
 „Povězte mi, kde jste sě zde vzěli,
 co-li jste na tomto miestě sděli?
 975 Ba i kto vy je sěm poslal,
 kto-li vám toto miesto dal?
 Čso vy, sokové, zde hledáte,

co vy na tomto miestě jmáte?“

Tu Němci stáchu hlediece,
 980 i slova nepromluviece;
 všichni sě hrozně užasú
 svatého Prokopa hlasu.
 S velikým strachem běžiechu,
 však takto odpověděchu:
 985 „Moc kniežěte českého
 i šlechtná rada jeho,
 ten nám tento klášter poručil
 a do smrti nám jej otlúčil.“
 Svatý Prokop, vida | jiného jazyka,
 990 povědě jim a takto řka:
 „Ba, Boží mocí kazuji vem,
 náhle, soci, ottudto ven;
 pakli toho neučinite,
 Boží kázeň nad sobú uzříte!“
 995 Pověděv jim to, zahynu,
 a Němci jidú na hodinu,
 na tu řeč nic netbajiechu,
 někaké přěludstvie mniechu.
 Sta sě druhú noc nazajitřie,
 1000 jdiechu na jitřni všě bratřie,
 zjěvi sě svatý Prokop, stojě
 ve dřvech v kostele u podbojě,
 i počě jim hněvně řeči:
 „Ba, vy nevěrní Němci,
 1005 tak vy netbáte na mé kázanie?
 Však vašeho bydla zde nenie!
 Vy jste nevěrně učinili,
 že jste mé syny otsud vysočili.
 Náhle ottudto ven, soci,
 1010 upomínaji | vy pod milostí!“
 Na to Němci nic netbachu,
 na špíli to obrátichu,
 až sě jim zjěvi po třetie

28^a

a řka: „Vy nevěrná bratříe!
1015 proč tak proti mně činíte?
však se se mnú nepřezlíte.
Nepřepustím vám zde býti,
musíte přeč s hanbú jíti!“
Němcóm se vždy špíle zdáše,
1020 čso je svatý Prokop upomínáše,
až se jim zjěvi třetí noc,
tu ukáza nađ nimi svú moc.
I počě jim opět řeci:
„Poslúchajte ješče, Němci!
1025 Již sem jáz naplnil svaté čtenie,
ale vy netbáte na mé řečenie.
Ne vám sem jáz to miesto upravil,
ale mým synóm sem ustavil,
ne vám, nevěrní sokové,
1030 vy jste otkuds hanební Uhrové!
Dal-li vám jest kněz klášter, za to |
ote mne vám bude dnes otjato.
Nechtěli ste poslúchati řeči dobré,
jáz vám ostuzi bydlo sázavské.
1035 Náhle, neostávajte své dráhy,
ujímajte s rychlostí do Prahy!“
To mluvě, v rucě berlu držieše,
jíž nemilostivě Němcě tepieše.
Němci ijedné odpovědi nejmiechu,
1040 jedno druh před druhem běžiechu;
nic na cestu netázáchu,
jedno jako kozlové skákáchu.
Tak se jim bydlo ostudilo,
běžiechu, nedas kde bylo.
1045 K knězi náhle přiběžechu
a to jemu všechno pověděchu,
čso se tam na púšči stalo,
co-li se nad nimi dálo.
Řechu: „Daj ten klášter, komuž ráčíš,

1050 ty nás zasě nenavrátiš!
Dobře, že smy živi utekli, |
běžiechomy, jako bychomy se vstekli!
Ten Prokop, jenžto tu leží,
neda nám ohledati svých mezi,
1055 a komuž nebude přieti,
ten nebude tohoto kláštera jmieti.
Myť jsmy byli v jeho bázni,
chovaj se každý také kázni!“
Kněz, když to ot nich slyšieše,
1060 velmi se tomu divieše;
však se k Bohu neobrátí,
proto Buoh jeho dnóv ukrátí.
Velmi brzo potom umře
a stoje ve zléj vieře.
1065 Po něm by knězem českým Vratislav,
ten bieše na chudé lidi laskav.
Na divy počě ten klášter milovati
a snažně jemu pomáhati;
káza knězě Vitošě s bratří nalěsti,
1070 chtě jej v opatstvie uvěsti.
A když se z Úher bratříe přibrachu,
v opatstvie jej uvedechu.
Opět jmiechu plno všeho dobrého
skrzě pomoc Prokopa svatého.
1075 Kněz Vratislav jej miloval,
dědin i sbožie jemu mnoho dal.
Svatý Prokop, jakož jim sliboval,
před Bohem dobrý pokoj obdržal,
aby jměli při tom času,
1080 i potom, i také ktož nynie jsú.
Toho pokojě ješče užívají,
kteří se k jeho milosti utiekají.
Takoť se jest jistě stalo,
svatého Prokopa proročstvie se naplnilo.